

PERSONALITĂȚI DE VAZĂ ALE INTELECTUALITĂȚII TEHNICE DIN BASARABIA

*„Faptele neridicate în cuvânt, se cufundă în uitare”
(Pindar – poet teban a.521-441 î.e.n.)*

ALEXANDRU S. GAFENCU

Fost președinte al Societății Politehnice

S-a născut într-o veche familie românească din Basarabia, la Cahul, în luna septembrie 1843.

După ce a urmat liceul și a luat bacalaureatul la Chișinău, a studiat ingineria la Politehnica Grand-Belgia, fiind unul dintre premianții instituției. Numele lui a rămas gravat pe placa de onoare.

Ca inginer și-a început activitatea în Basarabia, Polonia și Ucraina.

Animat de sentimente patriotice pentru Țara Românească, în luna aprilie 1877 a trecut Prutul și s-a angajat ca inginer asistent la Societatea de Căi Ferate România, lucrând pe șantierele de la Brăila, Buzău și Bacău.

În anul 1884, statul român a preluat administrația Căilor Ferate și l-a solicitat pe ing. Al. Gafencu să facă parte din administrație, având ca sarcină de serviciu administrarea Liniei Cernavodă-Constanța și a micului port (atunci) Constanța, care a fost construit de englezi și turci. Remarcat de Gh. Duca-care era director general al C.F.-pentru calitățile sale, a fost însărcinat să organizeze Serviciul de tracțiune, pe care l-a adus la nivelul celor similare din Europa.

I se atribuie un merit deosebit prin faptul că a adus o importantă contribuție la dezvoltarea economiei naționale, prin renunțarea la importul de combustibili și utilizarea petrolului și cărbunelui din zăcămintele românești pentru locomotive și a unsoilor produse în țară.

A fost admis în Corpul Tehnic clasa a II^a, înaintat inginer-șef în 1890 și inginer- inspector general în 1895.

Alexandru Gafencu a făcut parte dintre cei 52 de membri fondatori ai Societății Politehnice.

Timp de zece ani a fost membru al Comitetului de conducere al Societății.

A fost ales președinte de două ori: în 1892-1893 și 1900-1901.

În timpul primului său mandat, Societatea Politehnică a fost recunoscută ca persoană morală și juridică.

A participat la întocmirea Legii corpului tehnic. În epocă, conform legii meseriilor, inginerii și arhitecții făceau parte dintre meseriași. El a pregătit un proiect de lege pentru respectarea titlului de inginer și arhitect, prin care inginerilor români li se acorda un statut corespunzător.

În timpul crizei economice din 1900 a intervenit personal pentru a găsi locuri de muncă, în special pentru tinerii ingineri șomeri.

La retragerea sa, în 1902, a fost propus ca președinte de onoare, însă fiind deosebit de modest nu a acceptat. După ce a ieșit la pensie în 1902, a plecat în Elveția, unde timp de zece ani s-a ocupat de educația copiilor săi.

Reîntors în țară, în 1912, a mai trăit până în anul 1923, ocupându-se de familie.

Rubrică susținută de Valeriu Dulgheru